

Cocon

Jaargang 20

Oktober 2020

BESTUUR van de FNG:

Jack Keijzer	voorzitter	tel: 0638546808
Hans Suringa	penningmeester	NL 25 INGB 0008400643 t.n.v. de FNG
Wicky van der Meijs	bestuurslid	
Rien Verbiest	bestuurslid	
Sandra Bindi	bestuurslid	

Cocon

REDACTIE:

Paul Kuiper	tel. 074-2439826	kuiper.p@tiscali.nl
Rien Verbiest	tel. 06-51346075 / 023-5263518	rienverc@xs4all.nl
Kim Gijsbertsen	tel: 06-14023903	
Romana Winter	tel: 06-10864082	romana.winter@hotmail.com

Gastschrijvers:

Jan Bouman
Gert Jan Slump

Reacties, verhalen, gedichten en nieuws graag zenden naar:

Rien Verbiest
Rechthuisstraat 24
2024ED HAARLEM

De Cocon is een kwartaaluitgave van de Federatie Nabestaanden Geweldslachtoffers
en als zodanig te vinden op de website van de FNG.

Toezending van een hard-copie is mogelijk aan alle ingeschrevenen van de FNG.

De volgende Cocon verschijnt uiterlijk op 1 januari 2021

Kopij vóór 1 december 2020 sturen naar het redactieadres.

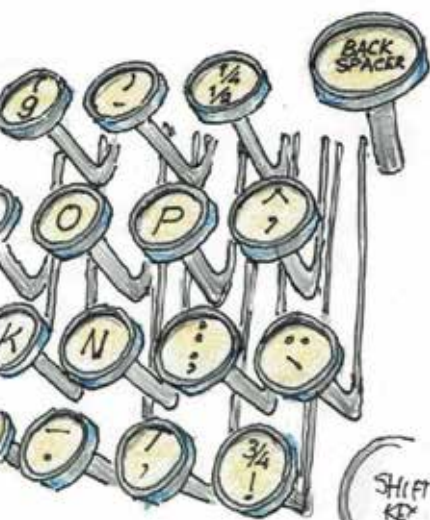
De redactie behoudt zich het recht voor (te lange) bijdragen indien nodig in te korten.

VAN DE REDACTIE

Dit keer toch wel een heel vertrouwd beeld waar Rien Verbiest ons mee verrast: een toetsenbord, althans een deel van een toetsenbord.

Laatst had ik een nieuw toetsenbord nodig en ging ik naar een kringloopwinkel en ik vroeg of ze ook toetsenborden hadden. “Nee, meneer, maar we hebben wel een keyboard voor u.” Het duurde even voor ik door kreeg dat we allebei hetzelfde bedoelden!

Nou houd ik toch al niet zo van de verengelsing van onze eigen taal en wie het over de kids heeft zal mij zo nooit over zijn kinderen horen praten. Maaïke is mijn kind en niet niet mijn kid, al scheelt het maar 1 letter!

Om bij het toetsenbord te blijven betrap ik mijzelf er op dat ik het wel over slash heb en niet over schuine streep. Het apenstaartje wordt ook al heel lang 'at-teken' genoemd. En iedereen weet dat je met 'backspace' een stapje terug doet in je tekst.

Nou is het ene toetsenbord het andere niet: mijn toetsenbord ziet er ook anders uit dan op de voorplaat: de toets 'backspace' ontbreekt namelijk! Bij mij is het gewoon een pijltje naar links, zoïets ←. De toets $\frac{3}{4}$ zie ik bij mij ook niet, maar een kniesoor die daar op let.

Wat mij intrigeert is de vraag: wat zou Rien nou bezielde hebben toen hij dit plaatje maakte?

De Cocon wordt voornamelijk op een toetsenbord gemaakt, maar dat heeft hij vast niet bedoeld. De letters O, P, K en N zie ik ook.

Maar ik kan me niet voorstellen dat dit initialen zijn, al is PK misschien niet toevallig. En als ik een ondeugende gedachte toelaat – en dat mag ik misschien wel in dit laatste door mij geschreven hoofdartikel – dan kan ik van die letters wel het zinnetje “O, Paul Kuiper, nee!” maken.

Ik kan die reactie van Rien wel begrijpen, want we hebben heel wat jaren nauw samengewerkt aan het componeren van de Cocon. En eerlijk gezegd word ik er ook wel een klein beetje weemoedig van, want het was al die jaren een heel karwei, maar tegelijk een heel inspirerend karwei. Vier keer per jaar alle kopij doorlezen, controleren en waar nodig corrigeren. Dan, een paar weken voor de verschijning, naar Amersfoort waar we bij Delifrance de puntjes op de i gingen zetten.

In Hengelo organiseert het Museum Hengelo (Oudheidkamer) dit jaar een serie gesproken portretten van Hengeloërs die vertellen over hun actieve loopbaan en steevast is hun conclusie: “Het was een mooie tijd!” Zo heet die serie van 25 portretten dan ook.

Nu ik een punt ga zetten achter mijn activiteit als (mede-)redacteur van de Cocon, zeg ik ook: “Het was een mooie tijd”.

Het wrange is natuurlijk dat de aanleiding zo verschrikkelijk is geweest: Maaïke is vermoord. Maar dat geldt voor ons allen: wat we ook doen, we doen het met een gemis. Mij bekruipt wel eens de gedachte: hoe zou het geweest zijn als Maaïke er nog was? Dan had ik een heleboel dingen anders gedaan en ook een heleboel dingen niet. Dan zou ik ook een heleboel goede dingen en goede belevenissen niet gehad hebben, maar ik zou ze zo willen inruilen als ik daar Maaïke mee terug zou kunnen krijgen. Maar dat kan niet.

Ik druk op de toets 'backspace' en daarmee verdwijnt ik uit de redactie, maar de rubriek 'Ieder zijn mening' blijft bestaan.

Lieve lezer, lieve lezeres, het is mijn oprechte wens dat u de moed zult hebben om te willen leren leven met een gemis. Het gemis van uw geliefde. Dat zal niet gemakkelijk zijn en het zal zeker niet vanzelf gaan, maar het is mijn vaste overtuiging dat het de moeite waard is. En ik hoop dat u die gedachte ook een beetje in mijn stukjes hebt gevoeld.

Dit keer niet namens de redactie maar een heel persoonlijk woord: het ga u goed!

Paul Kuiper

VAN HET BESTUUR

De zomervakantie zit er helaas weer op. Wij hopen dat het goed gaat met een ieders gezondheid.

Kinderen zijn weer naar school en velen zijn weer aan het werk, al dan niet op kantoor, school of thuis. Kinderen kunnen voorlopig weer “genieten” van volle klassen, volwassenen zullen op het werk mogelijk te maken hebben met tal van beperkingen. O.a. de 1,5 meter afstand. Dát blijkt in de praktijk toch wel erg lastig.

Normaliter is die de periode van “vlak na de vakantie ” er eentje waar op menigeen van ons uitkijkt naar een tweetal grote lotgenotenbijeenkomsten. Ik doel dan met name op het kidsweekend en de Dag Herdenken Geweldslachtoffers. Maar helaas konden deze bijeenkomsten vanwege Covid-19 geen doorgang vinden.

Als bestuur hebben wij gemeend om tóch na te denken over een alternatief en dat hebben wij gevonden. Op 22 augustus jl. hebben wij met een aantal vrijwilligers en professionele cameramensen gewerkt aan een film om onze geliefden alsnog te herdenken. Namen zijn voorgelezen, foto's van hen zijn zoveel als mogelijk getoond.

2 Minuten van stilte zijn, voorafgegaan door het signaal taptoe, in acht genomen.

Er is een mooi gedicht voorgedragen door Gonda Beuer en Naomi Inez heeft een zelfgeschreven lied ten gehore gebracht, hierbij begeleid door een pianiste en klarinetiste.

De film staat inmiddels op onze website;

www.fngnederland.nl

Uiteraard is de tegel met de tekst “Geweld eindigt waar respect begint” door de burgemeester van Den Helder op het terrein van de FC Den Helder, onthuld. Ruim 300 rozen zijn daar neergelegd, symbolisch voor elke geliefde ééntje.

Vorige maand, 10 september om precies te zijn, zijn Rien Verbiest en ik zelf bij het *Adviescollege Stelsel Schadevergoeding* geweest en hebben onze visie gegeven op de schadevergoedingen die wij met name ook vanuit het Schadefonds Geweldsmisdrijven krijgen toebedeeld.

In het gesprek hebben we o.a. drie speerpunten verdedigd. *Waarom geen bijdrage bij moord in het buitenland. * Twijfels bij uitkering omtrent ‘eigen aandeel’. * Zorgen op de voortzetting van de huidige voorschotregeling. Wij hopen oprecht dat onze mening wordt meegenomen in de uiteindelijke adviezen.

Op 19 sept. zijn Rien en ik bij de feestelijke uitreiking van de *Koninklijke onderscheiding* van Margreet en Rikus Scholing in Wolvega geweest. Een mooie waardering voor hun inbreng bij (voorheen) de VVRS en later de FNG.

Tot slot: ook voor het laatste kwartaal geldt dat alle bijeenkomst geannuleerd zijn. Geen boottocht (vooralsnog uitgesteld tot april) en de decemberbijeenkomst voor ouders waarvan het kind is vermoord, in Leusden. Ook hier is de 1,5 meter afstandsregel een grote belemmering. Wij hopen echt op betere tijden. Wees sterk, houd vol; voor uw zelf maar ook voor anderen.

Jack Keijzer,
vz FNG

(Gedicht)

*Het is alsof
de zon is onder gegaan
en niet meer opgekomen.
Het is alsof de tijd
stil bleef staan.
En wij ophielden met dromen.
Het is alsof de wereld
begonnen is te vergaan
Alsof er alleen nog tranen
stromen*

Karin Hubers de moeder van
Serge Heederik 13-01-71 † 25-05-96

Het was tijdens de Dag Herdenken Geweldsslachtoffers 2008 in Enschede. Daar ontmoette ik Wil Vreeburg en Lucrea Kern. Zij vroegen mij of ik er voor voelde om lid van de redactie van de Cocon te worden. “Nou, eerst maar eens een redactievergadering bijwonen.” En dat was toen bij Lucrea thuis in Nijmegen. Na afloop zei ik: “Dat wil ik doen.” Moest ik dat niet eerst met mijn vrouw Ina overleggen? “Nee hoor, ze zou het raar hebben gevonden als ik nee had gezegd.”

En tijdens die eerste bijeenkomst is ook het idee geboren om een briefwisseling tussen Wil Vreeburg en mij te beginnen: 'Ieder zijn mening'. Dat is ongeveer 50 Cocons geleden!

Toen bestond de redactie dus uit twee dames en een heer. Later kwam Rien Verbiest erbij en nog weer later namen Wil en Lucrea afscheid van de redactie. En zo gingen Rien en ik verder.

De verantwoordelijkheid voor de fotopagina's, het hart van de Cocon, kwam bij mij terecht. Als er ergens geen fouten mochten worden gemaakt dan was het wel bij die pagina's! Maar het was wel mensenwerk en een enkel keertje sloop er toch een fout in. Daar kwam dan vrijwel altijd meteen een reactie op. Sinds de fusie tot FNG heb ik niet meer het overzicht over de vele aanpassingen en dus ook niet meer die verantwoordelijkheid.

Wel heb ik altijd geprobeerd de toegestuurde bijdragen te corrigeren en zo het aantal taalfouten tot een minimum te beperken, maar ik heb in mijn actieve leven als schoolmeester nooit anders gedaan, dus dat was geen probleem.

Toen kwam Rien op het idee om een illustratie te maken voor het omslag van de Cocon en hij vroeg mij of ik daar wel een stukje bij zou kunnen schrijven. Dat was altijd weer een uitdaging: er was geen enkele toelichting bij de plaat en ik kon dus naar hartenlust mijn gang gaan en zo had ik het voorrecht om telkens weer een hoofdartikel te mogen schrijven.

Maar om vier keer per jaar met z'n tweeën een blad in elkaar te zetten was toch wel een beetje riskant: als een van ons beiden door griep zou worden geveld, stond meteen de Cocon op de tocht! Gelukkig kwam na een paar jaar Margreet Scholing de redactie versterken.

Zoals u in de vorige Cocon hebt kunnen lezen, heeft Margreet haar taak na een paar jaar weer neergelegd.

En toen kwam Kim Gijsbertsen erbij, met nieuwe ideeën over opmaak, uitvoering, druktechnieken en blies zo een frisse wind door het redactieteam. En toen Romana Winter er ook nog bij kwam, hadden we weer een voltallige redactie. En met Jan Bouman en Gert Jan Slump als vaste artikelen-schrijvers was het voortbestaan van de Cocon wel gewaarborgd.

Hoogtepunt in al die jaren was toch wel het verschijnen van het jubileumboek 'Een schaduw levenslang'. Met ongeveer een jaar voorbereiding en een veelheid aan publiciteit via pers, radio en televisie was de presentatie in Leusden een waardige afsluiting van een prachtige samenwerking.

Toen de fusie van VOVK, ADS en VVRS leidde tot de oprichting van de Federatie Nabestaanden Geweldsslachtoffers, de FNG, bedacht ik: “Wanneer die fusie en alles wat daar bij komt kijken, tot een goed einde is gebracht en alles op zijn pootjes terecht is gekomen, stop ik met de redactie van de Cocon”. Dat er nog een extra jaartje bij is gekomen vond ik niet erg. En zo is deze Cocon de laatste waar aan ik als redactielid mijn bijdrage lever. Maar: de rubriek 'Ieder zijn mening' blijft bestaan!

En nu bestaat de redactie, net als zo'n 12 jaar geleden, weer uit 2 dames en een heer. Tot slot: ik heb het al die jaren met bijzonder veel plezier gedaan en zo mijn steentje bijgedragen aan het voortleven van zovelen na zo'n zwaar verdriet. En een laatste opmerking: was Maaïke er nog maar!

Paul Kuiper

Het was een indrukwekkende dag!

Voor hen die er niet bij waren een kleine impressie...er stond een krachtige wind, de wind speelde zijn eigen spel. Ook waren we blij dat we een tent hadden neergezet om onder te schuilen voor als het zou gaan regenen. Op een enkel druppeltje na is dit niet gebeurd. Maar die krachtige wind, die steeds wisselende wollige wolken en het ruisen van de bomen geven me nu - eenmaal thuis- het gevoel dat zij waar we zo van houden, ook daar aanwezig

waren. Het had iets krachtigs waarop we geen vat hadden.

Met zijn allen hebben we echt keihard gewerkt vandaag om hen, die er niet bij konden zijn zo goed mogelijk te vertegenwoordigen.

Het vinden van een manier waarop deze DHG in Coronatijd in een nieuw jasje gestoken moest worden, was natuurlijk zoeken naar een vorm. Eenmaal thuis besef ik ook dat we trots mogen zijn op de manier hoe we met zijn allen er voor zijn gegaan. Dank aan allen die deze dag hebben vorm gegeven.

Wens jullie veel liefs,
Wicky van der Meijs

Mevr. Rosa Janssen
(SHN) en Jack Keijzer
met de rooslegging bij
het tableau:

Geweld eindigt waar respect begint

Michelle van Hooff
23-02-75 † 29-07-11

Zoals gewoonlijk op die vrijdagavond van 29 juli 2011 om circa 18:00 uur laat Michelle haar hond uit in het kleine parkje nabij de Herteweg in Nieuwdorp. Buurtbewoners horen haar gillen, snellen toe en vinden haar neergestoken op de grond. Reanimatie mag niet meer baten.

Mary Baars krijgt met haar man drie kinderen in de jaren '70 te weten Michelle, Raymond en Manon.

Mary vertelt dat Michelle als kind niet altijd even gemakkelijk was. Ze was namelijk klein van stuk en de verwachting was dat zonder medicatie ze slechts 1,35 m. lang zou worden. Door meerdere injecties met hormonen om het groeiproces te stimuleren is ze toch 1,60 geworden. Door die groeihormonen is zij verlaat in de puberteit gekomen waardoor ze waarschijnlijk rond haar 20ste nogal dwars werd.

Mary weet van die jaren over haar gezin niet veel meer te melden dan dat het een standaard gezinnetje is zonder bijzondere problemen. Echter in 1991 scheidt ze van haar man; ze kan het niet langer met hem vinden en gaat de verantwoording voor de opvoeding van haar kinderen in haar eentje niet uit de weg.

Wellicht door haar geringe lengte wil Michelle zich voor haar directe omgeving vaak overdreven bewijzen, zo van 'zie mij nou eens'. "Wellicht daardoor haar voorliefde voor stoere jongens", zegt Mary, en "Waar het spaak gelopen is weet ik niet, maar ineens was ze het huis uit."

Michelle had op de manege een jongen ontmoet die wel indruk op haar maakte. Mary was daarvan op de hoogte maar niet wetende dat het zo'n vaart zou lopen. Mary vernam dat dat vriendje een flatje had gekregen in IJmuiden en informeerde of haar dochter dat soms wilde benutten om samen te wonen. Daarop kwam nooit een goed antwoord. Ze verbaast zich er dan ook over dat er op enig moment er een auto voor de deur stopt met Michelle en een vriendin waarna ze schielijk wat spullen inladen om bij haar vriendje in te trekken. "Wat ik daarna ook probeerde, ik kon geen contact meer met haar krijgen terwijl er geen ruzie of wat dan ook geweest is".

Een telefoontje van haar ex maakt de situatie nog bonter. Hij weet te vertellen dat Michelle gaat trouwen en vraagt Mary om een bijdrage te storten als trouwcadeau. Maar haar aanwezigheid wordt daarbij overigens niet op prijs gesteld is zijn stellige waarschuwing. "Daar kon ik het mee doen", zegt Mary, "Ik ben ook niet gegaan. Ik wilde omwille van het bruidspaar geen spelbreker zijn maar wist wel degelijk wanneer het was. Mijn jongste dochter Manon zei tegen mij dat ze niet ging, wellicht om mij niet voor het hoofd te stoten? Op de trouwdag (maart 1995) ging ze met haar rugzak om op de gewone tijd naar school. Het verbaasde mij echter niet echt toen in de loop van de dag iemand van haar school belde waarom Manon niet was verschenen. Om kwart over drie kwam ze doodleuk weer thuis en schrok enigszins van het feit dat ik op de hoogte was. Uit haar verhaal bleek dat alles door 'papa' geregistreerd was."

Mary heeft geen enkel contact met Michelle wat ze vreselijk vindt. Van Manon hoort ze dat Michelle zwanger is. Zo ook verneemt ze via via dat er een jongetje is geboren. Op dezelfde manier komt ze ook te weten dat het stel al na driekwart jaar getrouwd te zijn uit elkaar is. Dit is het moment dat Mary zich met een bloemetje bij haar aan de deur meldt. Gelukkig wordt ze binnengelaten en ziet voor het eerst haar bijna 1-jarige kleinzontje. Mary wil de relatie niet onder druk zetten en neemt genoeg met een keer in de maand een kopje koffie.

Een ongelukje bij Michelle luidt gelukkig betere tijden in. De wasautomaat bij Michelle staat in brand en ze belt in paniek haar moeder. Doordat alles naar rook stinkt wordt Michelle met haar kindje bij oma uitgenodigd: 'al is het maar voor een nachtje maar je kunt hier beter niet blijven', is wat Mary haar dochter voorhoudt. De relatie herstelt zich langzaam en wanneer Michelle in de omgeving een eigen flatje krijgt komt alles weer in rustiger varwater Mary past zelfs wel eens op de kleine wanneer Michelle uitgaat.

Op enig moment hoort Mary van Manon dat er weer een vriend in het leven van haar oudste dochter speelt; het is dan medio 1997. Wanneer Mary samen met Michelle van de markt afloopt komen ze hem (Ronald) tegen.

Mary kreeg geen slechte indruk van hem en ze nam Basje mee zodat die twee verder konden kletsen. In het begin was er niets mis met die relatie maar daar kwam snel een einde aan.

"Ik had toen al een tijd een LAT-relatie en die man organiseerde een lang weekend voor de gehele familie. Het begon toen al te rommelen in de omgang met Michelle en haar vriend die ook waren uitgenodigd. Hun houding was niet echt sociaal naar de anderen."

Bij thuiskomst van het weekend laat Mary weten dat ze voor het stel nog Sinterklaascadeautjes voor hen heeft klaarliggen. Naar Mary's weten is er geen enkele aanleiding wanneer Michelles vriend zegt 'stik maar en houdt ze maar'. Deze onheilspellende zin blijkt het begin van een herhaling te worden zoals die bij haar eerste relatie. Michelle trekt bij haar vriend in en ze laat zich niet meer zien of horen.

Het enige wat ik vernam van mensen die de nieuwe vriend beter kenden was dat hij kennelijk 'losse handjes' had. Het maakte Mary's situatie er niet eenvoudiger op.

Bij het boodschapjes doen in het dorp komt ze op enig moment het 'gezinnetje' tegen. Na een onwennige begroeting aait oma Mary over de bol van Bas en wil wat tegen het jongetje zeggen. Als door een wesp gestoken reageert Michelles partner door Mary beet te pakken en al schuddend haar toe bijt vooral van de kleine jongen af te blijven. Ontdaan maar zeker beduusd peinst Mary achteraf van wat dat nog zal worden wanneer die twee ook nog kinderen krijgen.

"Van mijn jongste dochter had ik gehoord dat Michelle weer zwanger was en dat ze thuis wilde bevallen. Op Moederdag 9 mei 1999 gaat 's morgens de telefoon en Ronald wilde Manon spreken. Ik voelde wel aan wat er aan de hand was....de baby was geboren. 's Middags is Manon opgehaald en heeft de baby bewonderd. De volgende avond belde een vriendin van Manon en toen hoorde ik dat Michelle toch in het ziekenhuis was bevallen en dat ze samen met Ronald haar had opgehaald, waarop ik vroeg, 'waarom heb je dat niet gezegd dat Michelle in het ziekenhuis is geweest'. Dat zij geen contact met mij wil, wil nog niet zeggen dat ik me niet bezorgd maak over haar."

Mary twijfelt hoe en of ze op de geboorte van de eerste dochter van Michelle zal reageren. De laatste ervaring zit nog diep en ze besluit af te wachten. Niet lang daarna wacht haar een nieuwe verrassing.

Het is medio 1999 en haar jongste dochter Manon pakt wat persoonlijke spulletjes bij elkaar en vertrekt naar een vriendin. Wanneer ze daarvan niet terugkeert neemt Mary contact op met dat gezin. Er worden smoesjes verzonnen en ze wordt afgewimpeld.

Manon blijkt een zelfde pad te bewandelen als haar oudste zus. Wederom worden er –zonder enige uitleg- schielijk wat spullen opgehaald en zonder enige uitleg verdwijnt ze. Mary blijft ook nu met grote vraagtekens achter.

In 2000 verneemt Mary dat Michelle met haar gezinnetje verhuist van IJmuiden naar Zeeland. Een broer van hem woont al in die omgeving en hij weet daar werk te vinden als elektricien. Intussen twee dochters rijker strijken ze na omzwervingen neer in Nieuwdorp: Michelle, haar man, Basje en drie dochtertjes. Nimmer heeft Mary nog contact. Gelukkig heeft ze nog haar zoon Raymond. Ondanks dat hij regelmatig een weekend bij zijn vader doorbrengt, kan hij –in tegenstelling tot zijn zussen– beter omgaan met ouders die uit elkaar zijn gegaan.

In mei 2010 overlijdt de moeder van Mary. De laatste zeven weken van haar leven is Mary bij haar in huis om haar te verzorgen. Vanwege de slechte vooruitzichten laat ze via Raymond haar kinderen weten dat ze voor een laatste groet haast moeten maken. Een voorgenomen bezoek van haar twee dochters aan oma wordt op het laatste moment gecancelled. Wanneer echt de laatste uurtjes van oma zijn ingegaan komen de twee pas opdruven, echter twee uur te laat; oma is overleden. “De familie condoleerde elkaar, maar ik werd door mijn dochters overgeslagen alsof ik niet bestond”, zegt Mary triest.

In het voorjaar van 2011 lukt het Mary na spuurwerk op internet en onder ander op Hyves om weer wat van Michelle te vernemen. Ze komt Michelles tekst van ‘losse handjes’ tegen bij de uitleg van waarom het stel uit elkaar is gegaan. Behoedzaam speelt Mary hierop in en ze krijgt van haar dochter respons. Mary krijgt de stille hoop weer wat op te kunnen bouwen.

Raymond woont al een tijdje op zichzelf wanneer hij verkering krijgt. Mary ervaart dat een relatie met kinderen gelukkig ook normaler kan. Het stel geeft aan om in augustus 2011 te willen trouwen. Drie weken voor de trouwdatum zit Mary op haar bank in huis en ziet het stelletje aankomen, ze denkt: “Die komen nog wat regelen voor hun trouwerij”. Maar zo’n feestelijk onderwerp wordt het niet.

“Nee er is niks met ons moeder, het gaat over Michelle”, is Raymonds reactie. Mary hoort zijn relaas met ontzetting aan. Michelle is van het leven beroofd! Nog voordat de werkelijke betekenis van deze woorden tot haar doordringen komen er politie, een huisarts, haar zus met haar man, succesievelijk achter elkaar binnen. Waarom dit alles? Het huis is gelijk vol, maar stukje bij beetje wordt deze toeloop haar duidelijk. Mary hoort als moeder pas als laatste van de familie wat zich heeft afgespeeld. Het blijkt dat Manon haar zus heeft willen bellen met de boodschap haar een (voorgenomen) prettige vakantie toe te wensen. Michelle kwam echter niet aan de lijn, van een van de kinderen hoort ze dat de politie aldaar langs geweest was met de mededeling dat Michelle in het parkje levenloos is aangetroffen. Daarop belde ze haar broer op met de vraag of ze samen naar haar vader in Aalsmeer konden rijden om hem de slechte boodschap te brengen. In Aalsmeer bleek de politie reeds bij hun vader aanwezig te zijn om verslag uit te brengen. Toen Raymond met zijn zus daar aankwam zei de politie: “Zo, nu is de hele familie in kennis gesteld.”

Gelukkig dat Raymond de situatie begrijpt en hen attent maakt op zijn gescheiden ouders en dat zijn moeder in Velsen woont en nog van niets weet. Daarop vertrekken ze -zonder Manon- naar Velsen, inclusief Mary's zus die door Raymond gevraagd werd zijn moeder te komen ondersteunen. Vandaar de toeloop bij Mary die weer eens geconfronteerd wordt om als sluitstuk van alle communicatielijntjes gebruikt te worden. En het blijft daar niet bij. De door de familie geplaatste advertentie is ondertekend met de naam van de kinderen van Michelle, de ex van Mary en haar (schoon)kinderen. Ook hier blijkt haar ex de initiator en hoort Mary kennelijk niet meer bij de familie. Het is een hard en pijnlijk gelag naast alle droefenis, om als moeder van Michelle ontkend te worden.

Het wordt er niet beter op wanneer op de donderdag het lichaam van Michelle wordt vrijgegeven in Vlissingen. Mary wil er naar toe maar dat wordt verboden. Haar ex met zijn huidige vrouw reizen de dag na de fatale datum naar Zeeland en bivakkeren in de woning van Michelle. Ze trekken de organisatie van de voor 10 augustus geplande crematie naar zich toe. De moeder is daarbij niet gewent!!

Zelfs bemiddelende woorden van Slachtofferhulp maken geen indruk op mijnheer; hij blijft bij zijn standpunt. Wanneer Raymond diep op zijn vader inpraat krijgt hij het minimale voor elkaar. Mary mag zich gelukkig prijzen dat haar aanwezigheid –mits op de achtergrond - geduld wordt en onder de voorwaarde dat ze niet zal spreken. Ze voelt zich verdrietig, vernederd en aan haar lot overgelaten. Zelfs de as van de crematie wordt zonder de aanwezigheid van de moeder in de urnenmuur bijgezet. Mary was daar graag bij geweest en had tevens graag wat as van haar dochter willen hebben maar dit alles werd haar niet gegund door haar ex.

Twee dagen na de crematie reist Mary af naar Nieuwdorp. Ze wil weten waar haar dochter is omgebracht, waar ze de laatste momenten van haar leven geweest is; ze is benieuwd naar het laatste deel van het leven van haar dochter.

Het is niet moeilijk te vinden Ze vindt er op de bewuste plek nog tal van waxinelichtjes en ze legt er bloemen neer. Het doet haar goed, maar geen afscheid te hebben kunnen nemen van haar dochter blijft zwaar op haar drukken.

“Toen mijn moeder overleed werd ze thuis opgebaard. Dan ga je er een keer bijzitten en zit je te mijmeren over het verleden, dat verzet de zinnen. Ik vond het vreselijk dit op geen enkele wijze met mijn dochter te hebben kunnen doen”.

Mary gaat naar de rechtszittingen in Middelburg, vergezeld van Raymond of een goede vriend die pastoor is. Op de terugweg gaat ze langs ‘de plek’ in Nieuwdorp. Bij toeval treft ze de buurvrouw van Michelle aan. Die blijkt veel op de kinderen van Michelle te hebben gepast en weet Mary bij te praten. Ze wist uiteraard af van het reilen en zeilen van dat gezin, dat ze uit elkaar waren en dat de scheiding op onmin uitliep. Na het overlijden van Michelle is zij ook bij de kinderen blijven slapen; ze was immers vertrouwd.

Op de bewuste avond laat Michelle, samen met een kennisje hun honden uit in het park. Michelle vertelt ze nog dat zij en haar (ex) man besluiten ieder een andere kant op te gaan. Een kleine minuut later hoort ze geschreeuw uit Michelles mond en snelt ze toe. Ze ziet Ronald nog weg in de bosjes duiken en treft de hevig bloedende Michelle op de grond aan. Ze belt de politie en ziet Michelle dan onder haar handen heengaan. Later komen er meer omstanders en men probeert Michelle nog te reanimeren, maar het is tevergeefs.

Ronald S. wordt door de rechtbank in Middelburg veroordeeld tot een celstraf van 15 jaar voor doodslag. Het boterde al lang niet meer tussen beide echtelieden en S. raakte aan de drank. Wanneer hij onder invloed een ongeluk veroorzaakt is voor Michelle de boot aan en besluit ze van hem te scheiden.

Er ontstaan de nodige strubbelingen omtrent de woning en de kinderen. Na een ruzie over de omgangsregeling en omdat hij te horen kreeg dat hij zijn kinderen niet meer mocht zien, escaleert de zaak. Volgens S. ging toen bij hem ‘het licht uit.’ Met 24 messteken brengt hij zijn vrouw om het leven.

“Toevallig heb ik vandaag een brief van Justitie gekregen dat S. vanaf 28 juli 2020 start met het penitentiair programma ‘geleidelijk proefverlof’. Ik heb al eens een uitnodiging gehad om met hem te praten; dat ging van een bemiddelende organisatie uit, niet van hem. Maar ik heb daar totaal geen zin in. Als je weet hoe onverschillig en ongeïnteresseerd hij bij de zittingen zat, bah.

Wanneer hij het zelf zou willen dan zou ik er nog over moeten nadenken, maar zo niet. In juni van 2021 komt hij vrij, ik zit er natuurlijk niet op te wachten. Het is niet ondenkbaar dat hij terug naar de plek van zijn familie komt, hier in IJmuiden. Ik hoop echter dat ik hem nooit tegenkom.”

Mary is tevreden over de rol van Slachtofferhulp. “Dat viel voor hun niet mee. Men had vier verschillende medewerkers op ‘ons gezin’. Ook heeft ze een goed oordeel over alles wat met Justitie te maken heeft. Het enige wat haar nog steeds steekt is de verlate en omslachtige aanzegging van Michelles dood.

Ze heeft meerdere keren een psychiater bezocht maar ze zegt: “Meer hulp kreeg ik door de bevriende pastoor, dat deed me goed. Gesprekken met Raymond – die het ook moeilijk heeft gehad – zijn er niet geweest. Hij heeft indertijd ook hulp gezocht maar wil er nu liever niet meer over praten en zich liever op zijn gezin richten.

Ze heeft veel respect voor haar dochter Manon die onder toezicht van Jeugdzorg de opvoeding van de vier kinderen is toegewezen. Dat is een hele verantwoordelijkheid geweest. Ze hadden als zussen onder elkaar al zo iets afgesproken, maar je moet het wel doen als zo iets vreselijks je overkomt. En die kinderen hadden wel een ruzzak hè, ik geef het je te doen.”

Mary is twee keer bij de muur geweest. “Ik ben niet zo’n actief ‘lid’. Ik zoek dat niet echt op. Wel bezoek ik soms Westerveld (begraafplaats). Vorig jaar op de sterfdag van Michelle loop ik pardoes Bas tegen het lijf. Ik zeg: ‘go joh ik heb een kaartje voor je bij me om je sterkte te wensen bij de sterfdag van je moeder. Ik wilde het straks bij je in de bus gooien maar nu je er toch bent’...”

“Die hoef ik niet, ik gooi ze toch altijd weg.”

Daarop vroeg ik hem: “Kun je me nu in vredesnaam vertellen wat er eigenlijk aan de hand is, want ik weet het niet en Raymond weet het niet, er is nooit sprake van ruzie geweest of wat dan ook.....”

”Je hebt mijn moeder en Manon de deur uitgetrapt”.

“Hoe kom je daar bij, het is helemaal niet waar...”

“Uiteindelijk hebben we 2,5 uur op de parkeerplaats aldaar gepraat, ik dacht steeds misschien kom ik ergens achter, misschien kan ik ergens op inhaken. Maar het blijkt dat Bas alleen leugens zijn verteld en dan wordt een tegenwoord moeilijk. Op een gegeven moment viel er een stilte en heb ik hem bedankt voor het gesprek. Of dit ooit goed gaat komen? Maar een kaartje voor hen blijf ik doen.

Het blijven immers mijn kinderen en kleinkinderen; ik blijf hopen.”

Rien Verbiest

IEDER ZIJN MENING

Dag Wil,

In het winkelcentrum kwam een mevrouw op ons af: “Ik heb jullie verhaal in de krant gelezen!” Ons verhaal in de krant? Wij wisten nergens van. Op naar de boekwinkel, de hele krant doorgebladerd – niets te vinden. Verderop kwam een andere mevrouw naar ons toe met hetzelfde verhaal. Maar zij wist te vertellen dat ze het op facebook had gelezen. Wij zijn niet van facebook, maar onze buurvrouw wel. Dus wij naar de buurvrouw en jawel hoor! Iemand had een serie verhalen van Hengelo in de jaren '60, '70, '80 en '90 geschreven.

En bij 1997 was het verhaal rond onze dochter Maaïke gecomponeerd. Daarop waren heel veel reacties te lezen van mensen die zich nog van alles herinnerden rond de moord op Maaïke. Buurtbewoners wisten nog van het buurtonderzoek destijds. Iemand herinnerde zich hoe de politie met zijn moeder had gesproken. Anderen herinnerden zich nog de dagen na de moord en hoe daar op de Pabo, waar Maaïke op zat, met verbijstering was gereageerd op het bizarre verhaal.

Mensen herinnerden zich nog het feit dat Maaïke in de boekwinkel werkte. Tientallen reacties en dat na 23 jaar! Ook herinneringen waar wij totaal geen weet van hadden, lasen we. En zo werd het plaatje rond Maaïke nog completer dan wij dachten dat het al was.

“U vindt het toch niet vervelend dat ik er over begon?” vroeg de eerste mevrouw. Maar dat vonden we helemaal niet. Het deed ons goed dat er bij zoveel mensen, ook voor ons volslagen onbekenden, nog herinneringen aan Maaïke leefden. Ik houd niet zo van de uitdrukking, maar toch voelt het alsof ze zo nog voortleeft. En ook het feit dat zoveel mensen er destijds zo door getroffen waren, geeft ons een goed gevoel.

Veel mensen missen haar. Ze moest eens weten.

Hartelijke groet,
Paul

Dag Paul,

Ja, voortleven, dat is wat we zo graag willen. We willen zo graag dat ze er bij zijn. Dat ze in ons midden blijven. Zo hebben we allemaal ons herdenkingsplekje voor degene die we achter moesten laten.

In het nieuws was kort geleden Paul Marchal, de vader van An, die samen met Eefje in 1995 werd vermoord door Dutroux. Dat is nu 25 jaar geleden en er werd in Hasselt een herdenkingsbijeenkomst gehouden.

Met een ploeg van Tros-Vermist was ik een jaar later, in 1996 in Parijs om informatie los te krijgen rondom de vermissing van mijn dochter. Ik had een afspraak met de consul van de Nederlandse Ambassade aldaar. Plotseling kreeg de ploeg een alarmerend telefoontje. Ze moesten direct naar België, de lichamen van de meisjes An en Eefje waren gevonden. Dat was nu prioriteit.

Ze gaven me wat Franse francs en zetten me af bij een koffiëbar. Ik had nog tijd want mijn afspraak was enkele uren later.

Daar stond ik met al mijn vragen, waar ben je Caroline? Vertwijfeld dwaalde ik door een parkje. Ik wilde verdwijnen, samen met haar. als Caroline er niet meer is wil ik er ook niet meer zijn. Er passeerde mij een zwarte vuilnisman en ik mompelde, ‘moordenaar.’ Zo ver was ik heen. Ik ging zitten op een bankje en dacht dat de politie me zocht. Ik maakte me klein en keek telkens schichtig achterom, bang was ik dat ze me zouden vinden. Ik keek naar het bordje in het park, ‘parc des souvenirs’ las ik. Het heeft toen weinig gescheeld of ik was ook vermist geraakt. Ik denk dat het de gedachte aan onze andere kinderen was, die me toch op tijd bij de Ambassade bracht.

Drie maanden in onzekerheid eist een zware tol.

Tot op de dag van vandaag heeft de dader zich niet hoeven te verantwoorden. Hij kon gewoon doorleven.

Op 24 augustus van dit jaar zou Caroline 49 jaar worden. Ze was 24, bijna 25 toen ze stierf, even lang als ze leefde is ze nu dood.

Hartelijke groet,
Wil

Martine Haan
02.10.80†16.03.97

Isabelle Kwakernaat
04.10.93†20.06.08

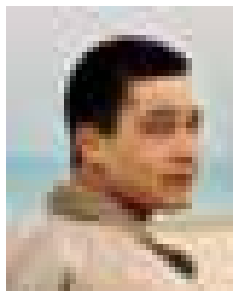
Awinash Darnas
06.10.85†26.05.09

Sabrina Smit
07.10.78†14.01.01

Raymond Kuiper
08.10.68†16.07.09

Pascal Triep
09.10.81†29.01.07

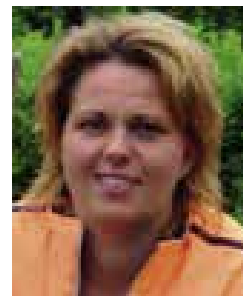
Patty Sablerolle
09.10.77†01.10.00

Suzanne Martens
09.10.83†02.11.08

Rick Geelen
10.10.87†17.03.12

Murkje de Vries
11.10.71†02.02.08

Gert Jan van
Tongeren
13.10.80†21.04.03

Quincy Schumans
15.10.93†02.09.10

Chanel-Naomi
Eleveld
16.10.91†21.07.99

Stephan Hendriksen
16.10.84†22.09.01

Tjeerd van Seggeren
17.10.79†09.07.17

Dario Britvic
18.10.69†02.02.03

Mariska Peters
18.10.93†09.02.15

Ilse Grat
0.11.95†20.06.30

Michel Gordijn
20.11.70†01.10.12

Esther Sinke
26.10.79†30.08.15

Linda v.d. Giessen
26.10.86†10.08.15

Mattijs de Bruijn
27.10.82†29.09.19

Mike Oostinjen
28.10.80†01.02.10

Noëllie Blondelle
28.10.67†17.02.04

Peter de Boer
31.10.61†25.02.02

Linda Manders
01.11.79†23.07.10

Tamara Wolvers
02.11.77†12.07.06

Dennis van de Velde
04.11.94†02.03.14

Rick Haster
04.11.61†22.02.08

Tjipke van der
Ploeg
04.11.55†22.08.12

Wim Mulman
04.11.47 †15.01.04

Bart Postma
06.11.66†12.05.01

Annemarie Sluijs
07.11.77†12.12.06

Rudij Oordt
08.11.61†30.07.04

Sharmila Kanhai
09.11.86†23.01.14

Genesh Parohi
14.11.80†08.08.19

Peter Lichtendahl
14.11.56†29.08.15

Lidewij Zegers
02.10.80†24.02.08

Afke Kuipers
16.11.87†08.03.13

Wouter IJspelder
17.11.74†24.11.96

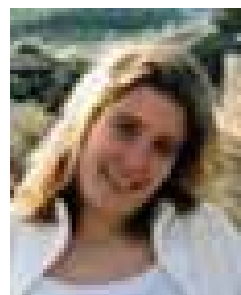
Jeanette van den
Boogert
19.11.38†15.04.12

Johnny van
Wanrooij
19.11.82†27.12.06

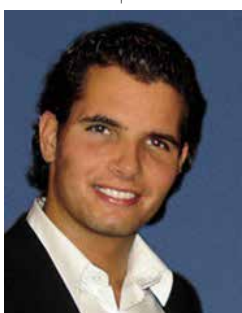
Jolanda Weber
21.11.67†14.02.12

Angelique Galavazi
23.11.82†01.12.04

Ellis Windhorst
24.11.76†19.06.02

Stephan Buczynski
24.11.86†13.01.13

Jari van Peer
25.11.04†28.12.04

Lorraine Wijnberge
25.11.81†29.06.85

Annemieke Steen
27.11.83†04.01.07

Linda Rijsbergen
27.11.70†19.01.93

Mariska Mast
30.11.84†22.08.08

Thomas Ramos
03.12.70†15.11.13

Jeanny Wagemans
04.12.86†07.01.05

Melissa Ulrich
04.12.86†23.05.06

Floris Sebregts
07.12.70†14.12.96

Mike ter Halle
07.12.92†13.08.19

Onno Kuut
07.12.78†16.03.09

Patricia Bouwens
09.12.77†09.11.03

Esther Paul
14.12.73†30.04.17

Nalina Bhoelai
14.12.82†30.10.13

Savannah Dekker
14.12.02†01.06.17

Dilan Kerssies
18.12.76†15.03.08

José van Vugt
20.12.46†28.11.01

Robert Tjong Kim
Sang
20.12.69†24.08.03

Henk Schuurman
21.12.50†14.07.07

Nasreen Khosh-
kalam
07.10.78†14.01.01

Ron Makadoeroe
23.12.52†08.06.09

Frank Hermsen
24.12.84†21.11.04

Noël Angila
Gerritson
25.12.82†02.12.14

Sabrina Bout
28.12.86†06.06.11

Rob Sitek
31.12.64†05.07.09

Walter
17-01-92 † 07-04-10

Door frustraties ten gevolge van zijn ziekte, boterde het al een tijdje niet tussen vader Alex en zijn zoon Walter. Maar dat deze situatie zulke dramatische gevolgen zou krijgen kon niemand bevroeden.

Na het horen van schoten op de verdieping durft Petra in eerste instantie niet naar boven te gaan. Later treft ze de levenloze lichamen van haar man en haar zoon Walter aan. Wanneer ze ontzet terugkeert denkt ze -gek genoeg- alleen maar: "Ik wil blijven leven."

In 1988 leert Petra op de plaatselijke schietvereniging Alex kennen. Hun beider interesse voor het schietwapen blijkt het begin te zijn van een relatie. Begin 1990 reist Petra alleen voor een 3-weekse vakantie naar Zuid-Afrika, het land van haar dromen. Een reis die al langer in de planning zat. Of het haar afwezigheid was die Alex zich realiseerde, of dat het de romanticus was in Alex, maar telefonisch vroeg hij haar -10.000 km verder- ten huwelijk. Terwijl hij steeds gezegd had geen trouwpartij en of kinderen te willen. Medio mei 1990 trouwt het stel.

Wanneer Alex later een tweeling in zijn handen krijgt na de bevalling van een vriendin van hen, lijkt er ook bij hem een omslag ten aanzien van kinderen te ontstaan. In januari 1992 wordt hun enige zoon Walter geboren. In alle emotionaliteit weet Alex na die geboorte: "Dit is naast mijn trouwdag het mooiste wat me is overkomen."

Jeugd

Het gezinnetje loopt op rolletjes. "Walter was een gemakkelijk kind", zegt Petra. "Hij gedroeg zich altijd keurig, ook bij anderen, at alles en was steeds behulpzaam. Een probleemloze jongen eigenlijk."

Beide ouders werken en dat doet hen besluiten om zich te laten inschrijven voor een nieuwbouwproject in Groot-Ammers. Net wanneer er getekend is voor het huis krijgt Alex in januari 1995 een ongeval op

Zijn werk. Eerst denkt men aan een kneuzing maar het gaat niet over. Hij kan niet (goed) meer staan en er wordt sympathische reflexdistrofie geconstateerd. De aandoening geeft aanhoudend brandende en stekende pijnen ondanks medicijngebruik. Het breidt langzamerhand van zijn voet uit naar zijn enkel. Walter is dan vier en weet na jaren niet beter dan dat zijn vader behoorlijk gehandicapt is. Wanneer Alex met een regeling definitief ontslagen en afgekeurd wordt, is Petra de enige kostwinner.

Na zijn middelbare school wil Walter graag naar Gouda voor een studie digitaal onderzoeker. Dit is met openbaar vervoer een mijl op zeven maar Walter is 16 dus kan hij met het brommertje. "Omdat hij niet goed wist waar het was ben ik met hem achterop het brommertje meegereden om de route te verkennen. Hij scheurde expres over drempeltjes zodat ik bijna gelanceerd werd... "Dat was leuk", weet Petra nog. Dat eerste jaar blijkt geen succes te zijn. Zelf college volgen en zelf-studie was voor de speelse Walter nog een streepje te ver. Een tweede jaar mocht hij jammer genoeg niet overdoen.

Zuid-Afrika

"Toen (2018) zijn we met zijn drieën naar Zuid-Afrika geweest, vijf weken lang, het was een droom die voor ons uitkwam", vertelt Petra. Walter denkt er in eerste instantie het zijne van. "Je gaat toch geen vijf weken van huis, hoe moet dat dan met mijn vrienden hier," was zijn commentaar. Hij was dan ook een vrolijke sociale puber. Veel vriendjes, vriendinnetjes en van alles doen met en onder elkaar. Die vijf weken leken voor hem een probleem. "Achteraf vond hij de reis echter geweldig en heel stoer", zegt Petra. "Maar tijdens de reis miste hij zeker zijn vrienden en probeerde daar waar het kon met hen te chatten. Dit tot ergernis van Alex die vindt dat hij -wanneer hij 18 is- het dan ook maar zelf moet uitzoeken."

Weer thuis gekomen treedt bij Walter plan B in werking: via kortverband vrijwilliger in militaire dienst alsnog een vak richting digitaal onderzoeker proberen te volgen. Ook dit gaat niet lukken. Op een feestje is Walter namelijk eerder door een jongen met een mes bedreigd en dit heeft behoorlijk effect op hem. Bij de keuring komt dit ter sprake en een daarop geplande psychologische keuring laat zo lang op zich wachten dat voor die lichter er geen plaats meer is in dat vakgebied. Geen job dus ondanks de goedkeuring; het is een schrale troost.

Sinds 2008 is het met Alex steeds langzaam aan slechter gegaan. Vooral na hun reis krijgt hij ook last van zijn rug en kan niet lang in een stoel zitten. Al langer zit hij in een rolstoel en ligt beneden in een voor hem ingericht deel van de kamer. Door deze verslechtering ligt hij steeds vaker op bed. Zijn gemoedstoestand wordt ook steeds deprimerender. "Hij heeft anti-depressiva geslikt, maar ik kon het niet merken" weet Petra nog.

Het botst steeds vaker tussen de neerslachtige Alex en de onbezorgde Walter. Van de een kan de radio niet hard genoeg aanstaan en van de ander kan hij niet genoeg uitstaan.

In 2009 escaleert het en komt het tot een vechtpartij, waarbij Petra in wanhoop besluit 112 te bellen. De aanleiding was dat Petra woorden had met Walter; hij uitte zeer beledigende woorden naar haar. Alex neemt het voor haar op en ze belandden in een vechtpartij. Alex weet zijn zoon op de grond te trekken en houdt hem vast tot de politie arriveert. De politie vraagt wat ze willen: Walter is 17 jaar. De zaak wordt gesust. Met hechtpleisters repareert Petra een wond boven het oog van Walter. "Had ik toen maar doorgezet om verder hulp in te roepen, maar het is zo beschamend en je hoopt toch op beter."

Via een uitzendbureau weet Walter werk te vinden bij de plaatselijke Akzo Nobel. En in die tussentijd meldt hij zich aan bij de Marine. Dat pakt goed uit, hij wordt aangenomen en per 22 augustus 2010 in Den Helder verwacht. Intussen de tijd van een half jaartje bij Akzo dan maar opvullen.

"Walter was een echte levensgenieter. Vooral als het op feestjes en meisjes aankwam, iedereen mocht hem en sinds januari had hij verkering," zegt Petra weemoedig en ze vervolgt haar verhaal. Het werk via het uitzendbureau houdt op en Walter zit vanaf dat moment eigenlijk alleen maar thuis. Wanneer hij 18 jaar wordt, vindt hij dat zijn ouders niet meer over zijn bankzaken mogen gaan. Dit vraagt om veel begrip bij de ouders en vooral bij Alex die eerder heeft gezegd dat Walter met zijn 18e beter kan opstappen. Bovendien zijn Walter en zijn vader nu allebei de hele dag thuis en op elkaar aangewezen. Dit doet de verhouding verder vertroebelen. Walter vult zijn tijd met gamen achter zijn PC, tot weezin van zijn vader die steeds slechter in zijn vel zit.

Fatale avond

Op 7 april 2010 komt Petra 's middags om 15.00 uur thuis van haar werk. Ze heeft het daar moeilijk omdat ze al een jaar geleden haar rug verknald heeft; het werk valt haar zwaar. Ze treft haar zoon en man al ruziënd aan. Walter had geen zin om de honden uit te laten. En chatten met vrienden bleek niet meer mogelijk te zijn omdat het internet en daarbij ook de telefoon eruit lag.

Wanneer hij aan Alex vraagt om het modem opnieuw op te starten krijgt hij te horen "Aangezien jij de honden niet uitlaat wacht ik daar nog even mee." De ruzie gaat door waar Petra bijstaat. Ze weet de ruziemakers te scheiden, stuurt Walter naar zijn kamer en Alex zijn bed in om alles even te laten rusten. Tegen Alex zegt ze nog: "Hier moet een einde aan komen, dit kan zo niet langer". Wetende dat Alex door zijn vader op zijn 18e het huis is uitgetreiterd. "Jij doet dat nu ook bij hem en dat wil ik niet."

Walter zit boven te gamen wanneer Petra en Alex tegen half zeven naar Klokhuis zitten te kijken. Opeens klimt Alex uit zijn bed en rolt met zijn trippelstoel naar de deur. Hij zegt strak: "Dus jij wilt dat er een eind aan komt?" Petra is in de veronderstelling dat hij wil praten met zijn zoon en laat het verder gaan. Alex gaat met de traplift naar boven. Ze hoort de muziek van Walter beneden en hoopt op begrip bij beiden.

Petra ligt op de bank tv te kijken wanneer ze na een kwartiertje, boven het geluid van de harde muziek, lawaai hoort en denkt: "Dit gaat weer fout." Ze hoort een stoel omvallen en vlak daarop Walter heel hard 'nee' roepen. Dan hoort ze een geluid dat ze zo goed kent. Maar het is alsof het niet bij haar wil binnendringen. Alsof ze dat doordringende geluid niet wil plaatsen.

Ze vliegt naar de telefoon die naast het bed van Alex staat maar die doet het (nog steeds) niet. Ze kan 112 niet bellen. Met de telefoon in haar trillende handen loopt ze de trap op...er is geen enkel geluid meer maar ze ruikt kruiddampen. Dus toch.... Ze kijkt over de rand van het trapgat en ziet de voeten van Alex uit de slaapkamer van Walter steken en besluit de buurman te gaan vragen om 112 te bellen. Terwijl ze de trap afloopt denkt ze "Ik wil blijven leven....ik wil blijven leven", en ze belt bij Mohammed aan. Mohammed rent zijn huis uit en stiert de trap bij Petra op zonder zijn telefoon mee te nemen waar Petra om vroeg. Hij rent terug naar beneden om zijn telefoon te halen terwijl hij roept: "Walter leeft nog!" Dan belt hij 112 om hulp.

Van '112' moet Mohammed kijken of er nog tekenen van leven zijn, met name hartkloppingen. Ze volgt Mohammed naar boven. Weer ruikt Petra de kruiddampen. Ze wil Alex niet zien en stapt over hem heen naar de kamer van Walter. Mohammed zegt dat Walter hem daarnet nog met zijn ogen volgde toen hij voor het eerst boven was, een minuutje daarvoor. Petra ziet Walters gezicht. Zijn ogen bewegen niet meer maar kijken strak voor zich uit. Zijn mond staat wagenwijd open. Een open mond die de kreet 'neeeee' nog als het ware doet nagalmen. Het is over, weet ze. Ze stapt weer over het levenloze lichaam van Alex heen zonder acht op hem te slaan. Samen wachten ze beneden op de komst van de politie.

Achteraf beseft Petra dat de haar bekende pistoolschoten als het ware door haar mind werden genegeerd. Alsof het niet dát geluid was. Ze kent het immers van de schietvereniging en Alex heeft meerdere wapens op hun zolder.

Ze hoort nog Walters kreet: "Neee." Ze vermoedt dat Alex na de fatale schoten van zichzelf is geschrokken, want ze heeft hem horen schelden. "Hij was kennelijk zichzelf niet meer en heeft zich eveneens van het leven beroofd."

Gehoord

Wanneer de politie komt trekt Mohammed alle aandacht naar zich toe. Bij hem was de ernst van de zaak direct bij hem binnengekomen. In de verwarring bij Petra constateert ze dat, maar is niet in staat om meer regie te nemen. Beiden worden meegenomen naar het bureau om hun verhaal te laten horen.

“Daar heb ik tot half twaalf zitten vertellen, vanaf het moment dat ik geboren ben. Over mijn familie over mijn huwelijk, over de geboorte van Walter. Achteraf werd Mohammed in eerste instantie nog als allochtone verdachte gezien, dus verhoord. Dat was tragisch voor hem en hij heeft daar nadelige gevolgen van gehad. Zijn werk – en privéomstandigheden zijn daardoor de mist in gegaan. Ik heb ook geen contact meer met hem”.

Petra wordt op het bureau opgehaald door de ouders van Alex waarmee ze een goede band heeft. De ouders doen de familietragedie af met ‘een ongeluk’. Ze trekt in het begin erg naar haar schoonouders toe; ze hebben immers geen zoon en geen kleinzoon meer en dat vindt Petra erg voor hen. Het vreemde is dat ze min of meer voorbij gaat aan haar eigen gemis. Zij is haar enige kind kwijt en haar maatje. Alex en Petra deden alles samen, ook vanwege zijn handicap waren ze bij elke onderneming op elkaar aangewezen. Ze heeft nu niks meer.

Het eerste jaar

De schoonouders van Petra eisen alle aandacht als slachtoffer op. Vooral het feit dat Petra al na enkele maanden haar jeugd vriendje Erik ontmoet is ondenkbaar voor hen. Ze vinden dat Petra geen rekening met hen houdt. Een klein half jaartje na de fatale datum wordt Erik geweerd bij de

schoonouders, hij is daar niet welkom. Petra mag “alleen” komen.

Petra van Kralingen met haar zoon Walter trots op haar arm getatoeëerd.

Later dat jaar doet Petra de therapie Interapy waarin ze schrijfp opdrachten krijgt. “Ik deed de therapie omdat het beeld van zijn gezicht –van toen hij net was overleden- op mijn netvlies bleef. Ik had nachtmerries en sliep nauwelijks. Ik moest gaan schrijven en dan kreeg ik de opdracht terug en zeiden ze dat ik meer details moest beschrijven. Hierdoor ben ik dat beeld kwijtgeraakt. Ik kan het nu oproepen wanneer ik wil en het weer loslaten.”

In een therapie op basis van hardlopen kreeg Petra de opdracht zich tijdens het lopen te concentreren op wat je om je heen ziet, hoort en ruikt. “Vierentwintig uur per dag ben je met je hoofd bezig. Hoe kom je daar vanaf, dat gaat niet. Door dat hardlopen lukte het om met de natuur bezig te zijn. Als ik wandel of fiets ben ik alleen met Walter bezig, ik kreeg het gewoon niet los.”

“Ik heb jaren als een zombie rondgelopen. Dat straalde ik ook uit, zo van: ‘blijf maar uit mijn buurt’.”

Meerdere malen bezoekt Petra haar huisarts, probeert therapieën, enkele psychologen en EMDR. Haar gedrag wordt door velen in haar omgeving en bij haar collega's op het werk niet geapprecieerd. Ondanks dat ze vanaf 2014 ander –minder zwaarwerk krijgt, is het niet bevredigend. Het verdient minder en biedt bovendien geen perspectief. Maar Petra vervolgt haar weg zoals gezegd ‘als een zombie’

Na vijf jaar

Vijf jaar na het familiedrama gaat ze voor het eerst een keer niet naar de verjaardag van haar schoonvader. Er komt een kink in de genegenheid onderling. Petra mag geen verjaardag en/of moederdag van de schoonouders overslaan, ook als zij het op dat moment niet trekt. Daar is geen begrip voor, ze voelen zich ‘in de steek gelaten’ en ze wordt er op niet mis te verstane woorden op aangesproken. Dan schrijft Petra haar schoonouders een brief met uitleg van ‘toen’. Ze zegt zich niet langer te willen verantwoorden naar hen en vraagt om een gesprek om een en ander uit te leggen. Ze wordt kort daarop opgebeld met de mededeling dat er alleen maar onwaarheden in de brief staan en dat zij (de schoonouders) absoluut geen contact meer willen hebben met haar. Pas dan komt het bij Petra echt binnen dat het Alex was die haar enig kind van haar heeft afgenomen. Niks geen ongeluk; en ze is woest!

Vijf jaar lang heb ik mijn boosheid niet kunnen uiten. Was het zogenaamd een ongeluk. Niets geen ongeluk, gewoon brute moord. Alex heeft mijn zoon omgebracht. Tijdens die EMDR sessie heb ik Alex in mijn geest gestraft. Toen ik daarvan thuis kwam wilde ik zijn foto's verbranden, maar heb dat uiteindelijk niet gedaan. Walter is samen met Alex in een graf begraven. Dat wilden haar schoonouders per se. Op het graf stonden twee ringen met de onderscheidene namen van de mannen er op.

Ik heb de ring van Alex eraf gehaald. Wat mij betreft is het nu het graf van Walter en niet langer van Alex”.

De werkgever van Petra heeft in de loop der jaren weinig of geen begrip voor Petra's situatie getoond en ze besluit te stoppen. Na een arbeidsduur van 22 jaar wordt het contract ontbonden en afgekocht. Het wegvallen van die verplichting en de aanschaf van een hond, doen Petra goed.

“Erik is een wel een bijzonder verhaal. Het was een jeugdlijfe van me zoals dat zo vaak voorkomt. Hij kwam in augustus 2010 bij mij op bezoek. Ik vond het fijn dat ik met iemand kon praten maar heb niet kunnen bevroeden dat het zo zou gaan. Hij is gekomen en eigenlijk niet meer weggegaan. We zijn in 2012 getrouwd. Hij weet wat ik heb meegemaakt en we hebben het met zijn tweeën gered. We hebben samen ons duikbrevet gehaald, een campertje gekocht en gaan graag wandelen in de bergen Allemaal dingen die we leuk vinden.”

Na tien jaar

“Nu na 9,5 jaar gaat het eindelijk goed met me,” vertelt Petra. Op aanraden van haar fysio heeft ze in 2019 van juni tot oktober, 2 à 3 dagen in de week een revalidatie-traject gevolgd. Het Drechtstede revalidatie-instituut streeft verbetering van samenwerking van lichaam en geest na. “Haptonomie, leren ontspannen, sporten, ademhaling, psychologie, het werkte perfect,” weet Petra nu.

“Het per se weg willen vagen van herinneringen heeft geen nut want dat gaat niet. Je kunt het alleen onderdeel laten worden van je leven. Het ontbreken van het contact met zijn ouders doet me niets meer. Ik hoef Alex niet met hen te delen, ik heb dat inmiddels geleerd. Ik heb wel sympathie met ze omdat ze de ouders zijn van de dader en als zodanig daar ook op worden aangekeken. Terwijl zij daar part nog deel aan hebben gehad. Ik heb geprobeerd Alex te wissen maar dat is me niet gelukt; ik accepteer het nu. De woede en boosheid die ik met al die therapieën, maar vooral bij de laatste EMDR heb kunnen uiten, heeft gewerkt. Ik voel me vrij en ben weer gelukkig met mijn leven.

Petra geeft lezingen aan de politie school. Ze vindt dat dit altijd wel iets moois met zich meebrengt. Je kunt je verhaal weer eens kwijt en er is altijd wel respons. “Vorig jaar was er een evaluatie en toen heb ik gezegd dat een klas vol met geüniformeerde mensen wel wat gevoelens bij je oproept. Sindsdien zijn ze in burger. Ook heb ik melding gemaakt van hoe hun collega's zich op het allereerste moment hebben opgesteld, refererend aan hoe Mohammed alles naar zich toe trok. Dat zijn ook leermomenten voor hen; het is fijn om te doen.”

Ieder jaar in juni komen de vrienden en vriendinnen van Walter met aanhang bij ons thuis barbecueën. Het is een soort reünie voor ze. Twee jongens waren er nooit bij, die vonden het moeilijk om naar ons huis te komen omdat het daar gebeurd is. Drie jaar geleden heb ik met ze afgesproken in een café en hebben we er over gesproken. Inmiddels zijn ook zij er bij.”

Intussen heeft Petra ook weer werk kunnen vinden. “Eerst dacht ik nog: ‘Ik ben alles kwijtgeraakt, familie, werk, hoe kun je nog nieuw werk vinden. Maar het is zo mooi op mijn pad gekomen. Ik ben aangenomen als wooncoach voor een bedrijf in Culemborg. Tijdens een ontmoeting met collega's zag een collega de tatoeage op mijn arm. Zij vroeg me naar mijn tatoeages en ik heb alles gelijk verteld....het hele verhaal, van Walter, getrouwd, hond, camper enz. Het klikte gelijk.”

“Mijn werkgever en de rest weten het allemaal nog niet en dat voelt prima zo. Het is 10 uur thuiswerk in de week en dat geeft me nog steeds voldoende vrijheid. De camper staat voor de deur en we gaan er het komende weekend weer op uit, Erik, ik en de hond Zico. Je leeft maar een keer en we proberen eruit te halen wat er uit te halen is”.

Rien Verbiest

(Gedicht)

*De avond was zo donker
En tegelijkertijd zo licht
We hadden wat gedronken
Er was een lach op je gezicht
Toen kwam het echte duister
En nergens was nog licht
Niet eens een laatst gefluister
De beweging was te gericht
Nog steeds is het zo donker
We zijn op zoek naar een puntje
Een heel klein puntje licht
Is er ergens een tovermuntje
Tover dan een lach op ons gezicht*

Voorgedragen door Karin Hubers
bij de uitvaart van haar zoon
Serge Heederik
13-01-71 † 25-05-96

HOE ZULLEN WIJ DAN (VERDER) LEVEN?

Ik schrijf deze column aan het eind van drie weken waarin wij twee dierbare vrienden hebben verloren. De ene overleed begin augustus na een acute hartstilstand tijdens het fietsen in de Ardennen op 55 jarige leeftijd. De andere vorige week op 62 jarige leeftijd aan de gevolgen van ALS, nadat bij hem twee jaar geleden de ziekte werd geconstateerd. Beiden gingen voorbij de horizon. Ik heb kortom wel eens gemakkelijker voor mijn computer gezeten.

Daags voor deze column valt bij mij het nieuwe nummer van het tijdschrift voor herstelrecht op de deurmat met als thema 'herstelrechtvaardigheid'. Het is een andere vertaling van het Engelse 'restorative justice' wat gangbaar met herstelrecht vertaald wordt. Ik heb het altijd al een rare term gevonden en spreek liever van 'herstellende rechtvaardigheid'. Beide vertalingen geven aan dat het niet om een rigide systeem van regels gaat maar meer om een 'waarde' die via een vaak moeizaam maar zorgvuldig vormgegeven en gegisseerd proces bereikt zou kunnen worden.

In het tijdschrift staat een artikel centraal over relationele zorgrechtvaardigheid waarop andere auteurs reageren. De schrijver (Christopher D. Marshall) gaat ervan uit dat mensen geen geïsoleerde individualistische entiteiten zijn die als knikkers door elkaar heen rollen in deze samenleving. Mensen zijn personen die onderdeel uitmaken van een netwerk van verbindingen die onze keuzes in het leven bepalen en waaraan we identiteit, betekenis, waarde en moreel bewustzijn ontleen. Hij zet relationele zorgrechtvaardigheid kortweg gezegd af tegen het klassieke (straf) rechtssysteem. Zorgethiek zou onder meer uitgaan van vertrouwen, empathie, wederkerigheid en ontvankelijkheid voor behoeften terwijl de rechtvaardigheidsethiek gebaseerd is op rechten, gelijkheid, onpartijdigheid en eerlijkheid.

In andere bijdragen wordt een en ander verder uitgewerkt en ook aangescherpt onder meer met behulp van onder meer de begrippen schuld tegenover verantwoordelijkheid, verdiend tegenover verschuldigd. Herstelrechtvaardigheid gaat verder dan schuld toerekenen en verdiende loon. In de begrippen verantwoordelijkheid en verschuldigd komt tot uitdrukking dat een misdrijf vooral een (soms onomkeerbare) inbreuk op persoonlijke levens is. Dat het mensen zijn die door de gevolgen van een misdrijf diep geraakt zijn en worden en niet alleen de samenleving.

Als het gaat om zorg en rechtvaardigheid dan zou ik op basis van ontmoetingen en verhalen die jullie als nabestaanden met mij deelden (en ik met jullie) beweren dat beide elkaar veronderstellen en naast elkaar bestaan, hard nodig zijn. In de gebrokenheid van het bestaan na een levensdelict is magistratelijke, waardige, morele en feitelijke oordeelsvorming via het (straf)recht onmisbaar. Wat we daarbij van het strafrecht verwachten kan heel verschillend en persoonlijk zijn. Maar ook compassievolle en menslievende (noem het barm- of warmhartige) zorg is essentieel: van informele zorg tot formele zorg (basiszorg door slachtofferhulp en gezondheidszorg en gespecialiseerde zorg bij onder meer gecompliceerde rouw met alle persoonlijke en maatschappelijke gevolgen van dien).

Ik mag de komende drie jaar een deel van een vernieuwingsprogramma leiden onder de naam 'Changing Justice Gears'. Daarin willen wij samen met de rechterlijke macht (officieren van justitie en rechters) en tal van andere organisaties (slachtofferhulp, reclassering, advocatuur) en ervaringsdeskundigen werken aan verbeteringen in het strafproces en de sanctionering. Idee is dat rechters en officieren van justitie op basis van alle strafdoelen (preventie, vergelding, herstel en re-integratie) tot betere motivering en onderbouwing van hun beslissingen komen en ook tot andere sancties op basis van die strafdoelen. Ik vermoed dat we ook in dat programma zorg en rechtvaardigheid als gelijkgeschikte thema's gaan tegenkomen. En ik hoop dat we ook in die innovatie samen met betrokkenen antwoorden gaan vinden op de vraag: "Hoe zullen wij dan (verder) leven?"

In verbondenheid,

Gert Jan Slump
Criminoloog

Het begint met luisteren

Een paar weken geleden ben ik (voor de tweede keer) ondervraagd over mijn visie op de 'nieuwe' TBS. Hierbij mijn reactie op schrift en in beknopte vorm, over een beperkt onderdeel.

Eerder was de interviewer begonnen over racisme (groot woord) onder het personeel.

Dertig jaar geleden werd ik aangenomen als trainer en adviseur bij het Opleidingsinstituut van Justitie. Die baan bood mij een unieke kijk op alle gevangenschappen, jeugdinstellingen en TBS klinieken. Mijn eerste klus in de Bijlmerbajes staat model voor de projecten die ik de tien jaar daarna uitvoerde in het penitentiaire systeem. Naast andere zaken viel mij de scheiding tussen witte en zwarte medewerkers op; zelfs tot in de kantine waar men onbewust gescheiden at.

Op basis van diepte-interviews zetten wij toen de training BEVIC op, BEïnvloeding Vastgeroeste en Ingesloten Culturen. Alle teams kregen een driedaagse training waarbij professioneel werken en wat dat voor medewerkers van alle kleuren en geslacht betekent. Na weerstand in het begin in de trant van: "Jij gaat ons toch niet vertellen dat wij racisten zijn!" werd de training een succes: minder ziekteverzuim, minder klachten vanuit de gedetineerden en meer tevredenheid op het werk. De resultaten voor de Demersluis, zo heette de toren waar wij met vijf paviljoenteams startten, waren uniek. Op één van de paviljoens kon na de training een moeilijke doelgroep van landelijk onhandelbare gedetineerden geplaatst worden. Door begrip voor elkaar als bewaarders konden deze zware gedetineerden professioneel begeleid worden. Kernpunt van de driedaagse training was door luisteren en praten met elkaar blootleggen van bestaande vooroordelen; drie dagen lang begrip kweken, het werkte en volgens mij werkt het nog steeds.

Levenslang gevangen is soms de enige juiste straf

Volkskrant, de lezersbrieven van zaterdag 11 juli.
Brief van de dag.

Mijn intellectuele vrienden maken het me niet gemakkelijk. Nu word ik weer van inhumane gedachten beschuldigd, als ik vind dat sommige mensen zo gevaarlijk blijven dat ze nooit meer -mogen vrijkomen. Die zulke afschuwelijke delicten gepleegd hebben dat ze op een humane -manier altijd achter de tralies moeten blijven.

Het Forum Levenslang bestaat uit integere, verstandige en hoog opgeleide mensen. Als zij spreken of schrijven over het levenslang opsluiten van mensen, dat het -inhumaan is, niet bij de Nederlandse cultuur past of de veiligheid niet langer dient, hebben zij gelijk. Zij hebben er lang over nagedacht en het vanuit strafrechtperspectief -beschouwd. Hoon zou mijn deel worden als ik deze mening zou ventileren in de sportschool, rond het biljart of aan de bar.

Ook zie ik reële gedetineerden voor me, zoals de Utrechtse tramschutter Gökmen T., Michael P. (de moordenaar van Anne Faber), -Mohammed B. (de moordenaar van Theo van Gogh) en talloze anderen die ik de afgelopen veertig jaar achter de tralies ontmoet heb. Mensen van het Forum -Levenslang vinden dat deze veroordeelden na verloop van tijd moeten vrijkomen. Het rechtvaardigheidsgevoel van mijn niet-intellectuele vrienden zou daarmee ernstig aangetast worden. Nu is hun vertrouwen in de rechtsstaat Nederland toch al niet groot, maar wat dat betreft spreek ik ze resoluut tegen.

Ik wil mijn intellectuele, -humane vrienden vragen het niet te bont te maken. Maak het mij niet nog lastiger stand te houden tegen de 'hogere straffen' eisende vrienden met wie ik dagelijks optrek. Voor sommige gruwelijke delicten is tot het eind van je leven gevangenzitten de enige juiste straf.

Thijs H. en levenslang

Met Wicky van der Meijs heb ik eind juli het thema levenslang voor de prison radio (Almere) doorgenomen voor een komende uitzending op 6 augustus. Tijdens de voorbereiding kwam Thijs H. in beeld en ik gaf toen mijn visie op de zaak. Ik zei toen dat ik via LinkedIn mijn mening zou geven over: Enerzijds het volgens mij hoog manipulatieve gehalte van Thijs H. en anderzijds hem zou vergelijken met Mohammed B, die al meer dan 15 j onder zware omstandigheden vastzit.

Thijs krijgt 18 jaar plus TBS, maar dat lijkt veel meer dan het is. De rechtbank zelf wil hem al na 6 jaar laten beginnen met zijn behandeling, ten-zij de minister daar een stokje voor steekt (wet-telijk mag het pas na 12 jaar). In elk geval loopt hij na 3 niets en niemand ontziende moorden op termijn weer vrij. Van zijn geestes-ziekte geloof ik zelf helemaal niets, je moet het ergens anders zoeken mijns inziens. Dit lijkt mij zeer ongelijk verdeeld, nl. Mohammed B. was ook 22 toen hij in opdracht van de profeet Theo van G. Afmaakte. Resultaat: levenslang. In de bijlage stuur ik een woordenwisseling met o.a. Job Knoestner, voorzitter TBS advocaten n.a.v. dit onderwerp.

Twee mannen, twintigers. De eerste wordt geboren als zoon van eerste generatie Marokkaanse gastarbeiders. Thuis wordt Riffijns gesproken. Net twintig, neemt deel aan Evenwijks, een soort buurthuis, wil hij met anderen een centrum oprichten waar men o.a. Nederlands kan leren. Subsidie wordt afgewezen en de Irak-oorlog breekt uit. Hij radicaliseert en steekt een bekende landgenoot dood, een gruwelijk feit. Vreselijk voor de nabestaanden en het land in shock. De rechters hoeven niet lang na te denken: Levenslang. Mohammed B. Zit al meer dan 15 jaar achter slot en grendel.

De tweede jongeman groeit op in een intellectueel middenklasse milieu, de moeder is jurist. De twintiger ontspoorde, is depressief en gebruikt soms drugs. Hij steekt 3 willekeurige wandelaars dood. Vreselijk voor de nabestaanden. Hij heeft zich terdege ingelezen in psychiatrische lectuur en voor de rechtbank zegt hij dat hij de 3 mensen in een waan vermoord heeft. Deskundigen buitelen over elkaar heen. Was hij nu deels, of 100% ontoerekeningsvatbaar? De eis is 18 jaar met TBS. Na 6 jaar mag hij beginnen met de TBS behandeling. Na 4 jaar zal deze rustige, goed opgevoede, intelligente jongen uitbehandeld zijn. Na 10 jaar krijgt hij zijn eerste verlof. Thijs H. (3 moorden)

Bedankt voor jouw mening, die ik i.h.a. deel. Twee reacties mag ik niet onvermeld laten

1. Denk je dat het voor nabestaanden iets uitmaakt welk detail doorslaggevend was voor de dader om hun dierbare dood te steken?

2. De afgelopen periode heb ik voor een workshop die ik gaf alle zaken waarin levensdelicten gepleegd waren doorgenomen. Tot op detailniveau. Ondanks dat ik meer dan 40 jaar in alle klinieken en PI's heb rondgelopen en cliënten gesproken schrok ik van de willekeur in de straftoemeting. De casussen Mohammed. B en Thijs H. zijn dienaangaande een schoolvoorbeeld van ongelijke behandeling, helaas loopt Thijs H. over 10 jaar weer buiten. Mohammed B. echter nooit meer.

Beste Job, ik heb al eerder een bijdrage geplaatst over Thijs H. Jij weet ook dat 18 jaar geen 18 jaar is, maar in het geval van T.H. veel minder. Een typische intelligente, rustige, bescheiden jongeman uit een intellectueel middenklasse milieu. Hij zal ook zijn TBS behandeling glansrijk doorstaan. Dat betekent begeleid verlof na 10 jaar en onbegeleid na 11 à 12 jaar. Let wel voor 3 gruwelijke moorden. Als ik dit vergelijk met Mohammed B. die ook op jeugdige leeftijd 1 moord pleegde en nu al 15 jaar vastzit en nooit meer vrij komt vind ik dit onrechtvaardig en bijna klassenjustitie.

Jan Bouman, sinds 1 januari 2017
gepensioneerd psycholoog bij het
Ministerie van Veiligheid en Justitie

(Gedicht)

*Ach was er maar
Een heel groot niets
Een niets zonder te bewegen
Alleen een zacht
Ontluikend licht
En kwam ik jou
Alleen
Daar weer tegen*

Wil Vreeburg, de moeder van
Caroline Pino
24-08-71 † 27-07-96

WEL GEBOORTEVERLOF, MAAR WAAROM GEEN ROUWVERLOF?

Sinds deze maand hebben ook vaders recht op vijf extra weken aan gedeeltelijk vergoed geboorteverlof. Een unicum in calvinistisch Nederland.

Voordat deze wet van kracht werd, behoorden we binnen Europa tot de landen met het kortste vaderschapsverlof. Het was dus hoog tijd dat onze overheid de opvoedkundige positie van werkende vaders serieus ging nemen door daar betaald vaderschapsverlof tegenover te stellen.

Daar waar aanstaande vaders en moeders acht tot negen maanden de tijd hebben om zich voor te bereiden op de geboorte van hun kind, kunnen veel werknemers zich niet of beperkt voorbereiden op het afscheid van een naaste. Simpelweg omdat ongeveer de helft van de sterfgevallen onverwacht gebeurt.

Life-events

In willekeurige volgorde enkele life-events die voorkomen in de top 10 van stressvolste levensgebeurtenissen: verhuizen, trouwen, het krijgen van een kind, scheiden, ontslagen worden, slachtoffer worden van een ernstig geweldsdelict, ernstig ziek worden en het verliezen van je partner, kind of een ander nauw verwant familielid.

Bij een verhuizing of je eigen bruiloft kun je – als daar tenminste afspraken over zijn gemaakt in je cao – twee dagen bijzonder verlof opnemen. Volgens mij is er een essentieel verschil tussen je trouwdag waar je over het algemeen met veel vreugde en plezier naartoe leeft en de plotselinge dood van diezelfde partner, je kind, je broer of zus of een van je ouders. Toch is het aantal bijzondere verlofdagen dat je kunt opnemen gelijk, namelijk twee. Daarbij is het ook nog de vraag of je baas bereid is met je mee te leven door je die twee verlofdagen toe te kennen. Het staat immers niet in de wet, hij of zij is het dus niet verplicht.

Ik vind het onbegrijpelijk dat anno 2020 rouwverlof nog steeds niet bij wet is geregeld. Hiermee worden de ingrijpende en onomkeerbare gevolgen van rouw en verlies door de overheid tot op de dag van vandaag genegeerd en gebagatelliseerd. Als nabestaande van een ernstig geweldsdelict kan ik samen met vele andere nabestaanden na moord, getuigen dat traumatische rouw tot ernstige gezondheidsschade kan leiden.

Pleiten

Ik wil er dan ook voor pleiten dat er zo snel mogelijk een wet komt waarin het recht op rouwverlof ongeacht de doodsoorzaak wordt vastgelegd, zodat familieleden in de eerste en tweede graad tenminste vijf dagen plus vijf aanvullende weken betaald rouwverlof op kunnen nemen na het verlies van hun dierbare. Hierbij mogen de vijf aanvullende weken rouwverlof in het eerste jaar gespreid opgenomen worden.

Bovendien ben ik ervoor dat wanneer sprake is van exceptionele omstandigheden rond het overlijden (zoals bij traumatisch verlies door een dodelijk ongeluk, zelfmoord, natuurramp, aanslag, moord of doodslag) de werknemer aanspraak kan maken op tien extra betaalde verlofweken. Verlof dat hij of zij naar eigen inzicht op kan en mag nemen binnen vijf jaar na het overlijden.

Dat voor veel werknemers twee dagen rouwverlof ontoereikend is, wordt bevestigd door onderzoek verricht door het Landelijk Steunpunt Verlies (febr. – mrt 2019, 370 respondenten).

Uit dat onderzoek kwam naar voren dat ziekteverzuim door rouwgerelateerde klachten onder werknemers opvallend hoog is. Het wordt vooral veroorzaakt doordat leidinggevenden niet goed met rouw weten om te gaan.

Recent onderzoek (aug. – sept. 2019, 572 respondenten) door het CNV bevestigt de resultaten van het Landelijk Steunpunt Verlies. En juist vandaag kwam daar nog eens nieuw onderzoek bij door Maurice de Hond in opdracht van het CNV.

Klachten

Een paar schokkende cijfers. Navraag onder 1100 werkenden wijst uit dat een op de tien een burn-out oploopt door de combinatie rouw en werk.

Liefst 33% van de werknemers is in de periode na het overlijden van een dierbare (ongeacht de doodsoorzaak) regelmatig niet in staat geweest om te werken. 42% van de werknemers vindt achteraf gezien te snel weer aan het werk te zijn gegaan.

Met nogal eens als gevolg dat de psychische klap later kwam waardoor deze mensen voor korte of langere tijd niet in staat waren om te werken.

Veel werknemers die na het overlijden van een dierbare weer aan het werk gaan, zeggen dat hun werkprestaties enigszins (43%) tot ernstig (14%) onder hun rouwgerelateerde ziekteklachten hebben geleden.

Geen begrip

Verder geeft 25% van de werknemers aan dat de werkgever weinig tot geen begrip heeft getoond voor hun rouw. Nog eens 26% laat weten dat de werkgever eerst wel begrip toonde, maar dat dat later minder werd.

76% van de werknemers vindt de bestaande verlofregelingen rond overlijden onvoldoende en 72% van de werknemers zou het een goede zaak vinden wanneer rouwbegeleiding door de werkgever wordt aangeboden.

Laat deze cijfers op je inwerken en bedenk daarbij dat ook wanneer iemand nabestaande wordt na moord of doodslag, de rouwende werknemer als hij het geluk heeft dat er cao-afspraken zijn gemaakt, slechts aanspraak kan maken op twee schamele verlofdagen! Niemand kan zich toch voorstellen dat een nabestaande na moord of doodslag binnen een week na de uitvaart weer doodgewoon aan het werk gaat? Er wordt zelfs geen rekening gehouden met het feit dat het NFI het lichaam van een slachtoffer soms pas na enige tijd erna vrijgeeft.

Boekdelen

De cijfers spreken boekdelen. Maar minister Wouter Koolmees van Sociale Zaken en Werkgelegenheid is niet van plan om rouwverlof in de wet te verankeren. Kamerleden Chris Stoffer (SGP) en Paul Smeulders (GroenLinks) stelden hem begin juni 2019 daar enkele kritische vragen over. Beide politici zijn van mening dat ‘de behoefte aan verlof na rouw vaak zeker zo intensief en langdurig is als bijvoorbeeld bij de geboorte van een kind.’

Koolmees’ reactie destijds: “Een wettelijk recht op rouwverlof is nu niet aan de orde. Het gaat er juist om dat werkgevers en werknemers onderling een goede manier vinden om op de persoonlijke situatie in te spelen en van de zijde van de werkgever maatwerk bieden.”

Volgens de bewindsman is de behoefte aan rouwverlof verder “niet eenduidig” of komt “het verzuim pas na verloop van tijd bij werknemers aan de orde.” Volgens hem kan een generieke wettelijke regeling niet voldoen.

Nooit

Ik vermoed dat minister Koolmees in zijn persoonlijke leven nog nooit te maken heeft gehad met acuut traumatisch verlies. Zou hij wel zo’n persoonlijke ervaring hebben gehad, dan zou hij erkennen dat mensen daadwerkelijk ziek kunnen worden van verdriet.

Verdriet kan ertoe leiden dat iemand hoe graag hij dat ook wil, een periode niet of beperkt, in staat is om te werken. Om te voorkomen dat rouwende werknemers langdurig uitvallen in hun werk, is het essentieel dat ze in de beginfase voldoende tijd en ruimte krijgen om te kunnen rouwen. Dat kost een werkgever initieel tijd, maar levert op de lange termijn gezondheidswinst op. Bovendien is het een utopie om te verwachten dat werkgevers te allen tijde bereid en in staat zijn om hun werknemers hierin ter wille te zijn.

Lucinda van de Ven

MUREN VAN HERKENNING

Het afgelopen voorjaar was er in onze familie toch wel sprake van een lichte paniek. Niet alleen vanwege de uitbraak van het coronavirus maar meer door de slechte tijding die we kregen omtrent de gezondheid van mijn vrouw Waltraud. Bij een onderzoek voor iets –wat later onschuldig bleek te zijn- liet zich bij toeval een kleine tumor zien in de linker nier. Iets waar we zeker niet op gerekend hadden. We werden doorverwezen naar het Antonie van Leeuwenhoek ziekenhuis in Amsterdam.

Door de coronatoestand werd dit consult verder in de tijd geplaatst, wat het voor ons en met name mijn vrouw, niet gemakkelijker maakte. Uiteindelijk zijn we er ontboden, is er verder onderzoek gedaan en een (voorlopig) plan gemaakt. Voor zover een bericht wat nou niet echt coconwaardig is.

Ik gebruik deze inleiding omdat bij het bezoek aan het AvL ziekenhuis mij in de ontvangsthall direct iets opviel. Een immens groot prikbord met allemaal wensen, verzoekjes, dankbetuigingen en namen wat opviel. De ‘geeltjes’ aan het bord deden me gelijk denken aan de schaal met namen van de overleden kinderen bij de VOVK. (Oud-leden) van de VOVK weten gelijk wat ik bedoel). Het is een schaal waar alle namen op de binnenzijde van de schaal geplakt zijn. Maar dat was het niet alleen.

Het onderschrift van het prikbord, tevens de betekenis inhoudend, sprak boekdelen. Het gaat dáárom wat ik u niet wilde onthouden. ‘Muur van Gedachten’ heet het grote prikbord en de tekst daarbij spreekt voor zich. U begrijpt het al, dit deed me gelijk denken aan ‘onze’ muur. ‘Het onbevattelijke’ geheten. In de volksmond eenvoudigweg ‘de Muur tegen Geweld’ genoemd.

Elk jaar in mei is er een georganiseerde, gezamenlijke bijeenkomst om een naamplaatje van je geliefde op te hangen aan de muur.

Ook daar is sprake van een gecentreerde plek welk gelegenheid biedt om iets –de naam van je geliefde– openbaar te maken alsmede intiem te delen. Emoties, verdriet, herinnering en erkenning, wat samen gevoeld en gedragen wordt, daar op die plek bij die muur. Een centrum om te delen en delen geeft steun. De muren van het AvL en die van ‘ons’, verschillen daar niet in.

Met een traan heb ik de ‘geeltjes’ gelezen terwijl mijn gedachten langzaam weggleden naar een geeltje voor mijn Reinier. Hopelijk blijft het bij dat éne ‘geeltje’.

Rien Verbiest

VRIJWILLIG BIJDRAGE 2020:

183 Leden hebben toestemming gegeven om hun vrijwillige bijdrage automatisch te laten afschrijven, dit zal plaatsvinden half november 2020.

26 Leden hebben toegezegd de vrijwillige bijdrage zelf over te maken, 15 leden hebben dit nog niet gedaan ik vertrouw erop dat dat zij dit binnenkort doen.

De leden die nog een vrijwillige bijdrage willen geven en dat nog niet hebben gedaan kunnen dat aan mij laten weten per e-mail: penningmeester@fngnederland.nl zodat ik dat kan meenemen bij de automatische afschrijvingen, onder vermelding van bedrag, banknummer en naam.

Alvast hartelijk dank voor jullie bijdrage.

Namens het bestuur,
Hans Suringa penningmeester.

AGENDA 2020

Voor de bijeenkomsten in het najaar verwijzen we u naar onze website: www.fngnederland.nl

Cocon

INHOUD

Van de redactie	Paul Kuiper	1
Van het bestuur	Jack Keijzer	2
Afscheid Paul Kuiper	Paul Kuiper	3
DHG een indrukwekkende dag	Wickey van der Meijs	4
Het verhaal van..... Michelle van Hooff	Rien Verbiest	4
Ieder zijn mening	Paul Kuiper/Wil Vreeburg	8
Wij herdenken onze dierbaren	9, 10 en	11
Het verhaal van.... Walter	Rien Verbiest	12
Gedicht	Karin Hubers	15
Vaste gastschrijvers		
Hoe zullen wij verder leven?	Gert Jan Slump	16
Het begint met luisteren	Jan Bouman	
Levenslang gevangen.....	„ „	17
Thijs H. En levenslang	„ „	18
Gedicht	Wil Vreeburg	18
Geboorteverlof/rouwverlof	Lucinda van der Ven	18
uit Femke Fataal, 9 juli 2020		19
Muren van Herkenning	Rien Verbiest	20
Vrijwillige bijdrage	Hans Suringa	20
Inhoud		21

